

Intr-o familie

Vasili Vasilevici Bnatov, muncitor la uzina de locomotive din Kolonna se întorcea acasă.

Când intră, în casă era întuneric. Familia viziona la televizor un film polonez despre reconstrucția Varsoviei.

— Ei, fierarilor — începu Vasili Vasilevici — este vorba de un lucru mare.

Celor de acasă, el le spunea fierarii, cu toate că nu prea erau toți fierari.

— Iată despre ce e vorba. Un ziarist vrea să știe ce eveniment s-au petrecut în familia noastră într-un an de zile. „Să luăm, de pildă, o familie, a spus el, și să vedem ce s-a petrecut cu ea timp de un an.”

Bine, i-am răspuns, luată o familie și vedeți. Dar de ce tocmai familia noastră? — întrebai. — Doar mai sint și alte familii! — „Pentru că familia dv. are un standard de viață mijlociu.”

— Știi ce, tată — se inflcăără Alexandr — descarcă-te singur cu ziaristul. După părerea mea, în familia noastră nu s-a petrecut niciun eveniment mai de soi.

— Cum să nu se fi petrecut? — se miră soră-sa mai mare. — Dar jubileul de patruzeci de ani de muncă al tatei? Asta nu e oare eveniment? De patruzeci de ani, lucrează omul la aceeași uzină, în aceeași secție, la aceeași mașină.

— Nu chiar la aceeași mașină — o corectă Vasili Vasilevici. După e-vacuare, mașina mea a nimerit din Kirov în Harkov, unde funcționează și acum. Iar eu lucrez la alta.

— Și ai învățat să perforezi foi groase!

— Asta nu mai este eveniment. Cum să nu! Cît s-au zăbătit mecanicii, iar tu ai depris această operație și l-ai învățat să pe a-ții.

— Ei, dar era vorba să ne amintim de cele petrecute în familie, iar voi vorbiți numai și numai despre uzină.

— Cum s-ar putea altfel, dacă întreaga familie lucrează la uzină?

— Și începura apoi să-și deșene amintirile: se petrecuseră într-adevăr destule evenimente într-un an de zile.

— Într-o zi senină de vară, s-a oprit în fața casei Bnatovilor un „Moskvici” nou, strălucitor. Într-o familie l-a ieșit în întâmpinare. Din „Moskvici”, coborî un sofer necunoscut și Daria Nikolaevna — mama.

— Acum, vă urez plimbare fericită — spuse soferul — iar eu mă întorc cu altă mașină. — Și a plecat, lăsându-i pe Bnatovi încercați în fața mașinii. Înși ei lucreau la uzina de locomotive și nu-i putea încerca un „Moskvici”. Iuri începu să studieze mașina.

— Ei, ce zici, să ne nimbăm curînd? — întrebau ceilalți.

Cînd s-or coace ciupercile în pădure, voi fi adevărați soferi.

— Și într-adevăr, cînd începura să se coacă ciupercile, Iuri știa să conducă bine mașina.

La început, s-a iscat o discuție aprinsă: în primul rînd, unde să meargă, și în al doilea rînd, cine merge. Prima chestiune s-a rezolvat simplu: vor merge în satul Smanoevo, unde s-a născut Daria Nikolaevna; acolo este o pădure cu ciuperci. În două curse, Moskviciul i-a dus pe toți.

Tot depăntînd șirul amintirilor, era cit pe ce să uite de evenimentele principale. Într-o zi de mai, Tanea se străduia încă de dimineață să stea de vorbă între patru ochi cu maică-sa, Daria Nikolaevna.

— Ei, ce vrei să-mi spui? Văd că de dimineață nu-ți găsești locul — i se adresă înșirînd Daria Nikolaevna. — Ce s-a întîmplat?

— Nu s-a întîmplat nimic — spuse Tanea, pălînd de emoție și întorcîndu-se spre ferestra. — Mă căsătoresc — iată toată întîmplarea.

— Cu Anatoli?

— Cu el, bineînțeles. — Și Tanea începu să-și muște buzele, după care se aruncă la gîtul maică-si și-și lăsă capul pe umărul ei.

— Ei, și de ce plîngi? Doar toată lumea se căsătorește.

— În iunie, s-a făcut nunta.

VEAC NOU

Organ al Consiliului General ARLUS

ANUL XI Nr. 13 VINERI 1 APRILIE 1955 4 PAGINI, 25 BANI

Roadele prieteniei

Ing. VIRGIL ACTARIAN
director general
al uzinelor „Ernst Thälmann”
din Orașul Stalin

Primăvara a sosit pe plaiurile patriei noastre. Miș și miile de tractorașe brazează taralele gospodărilor agricole de stat și colective, ogoarele țărănilor muncitori întovărășiți. Miș și miile de tractoare fabricate în uzina noastră contribuie la dezvoltarea și transformarea socialistă a agriculturii, la obținerea unor recolte sporite, la creșterea bunăstării a poporului.

În aceste zile insorite, colectivul uzinei noastre a raportat partidului și guvernului marea sa victorie: independent în 9 luni înainte de termen și sârcinilor ce-i reveneau prin prevederile planului cincinal. Zi de sărbătoare pentru întreg colectivul uzinei „Ernst Thälmann” din Orașul Stalin!

Cu îndreptățită mîndrie a primit colectivul uzinei telegrama de răspuns trimisă de Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român. „Vestea victoriei obținute de voi a umplut de bucurie inimile oamenilor muncii din țara noastră, pentru că roadelile ei sint și vor fi tot mai mult resimțite de toți cei ce muncesc.”

Drumul pînă la această victorie n-a fost de loc ușor. Să ne întorcăm privirea înapoi. Ce era în 1944 pe aceste locuri, unde se înalță azi marile hale ale uzinei de tractoare? Ziduri distruse de bombardamentele aviației americane.

Prin grija și îndrumarea partidului nostru, cu ajutorul dezinteresat al Uniunii Sovietice, s-a început reconstruirea și transformarea fostei uzine de avioane în uzină de fabricat tractoare. Muncitorii, inginerii și tehnicienii uzinei au fost încă de la început conștienți de marile sarcini ce le reveneau în opera de industrializare socialistă a țării — în care rolul important îl revine industriei grele și constructoare de mașini — în întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimile muncitoare. În transformarea socialistă a agriculturii, Partidul trasase sarcina de a se crea în țara noastră o industrie proprie de tractoare și colectivul uzinei a pășit cu entuziasm la realizarea acestei sarcini de seamă.

Tînăra industrie constructoare de tractoare a avut mulți dușmani, care nu s-au dat în lături de la cele mai josnice manevre pentru a sabota eforturile noastre. Dar oamenii muncii cinstiți din uzină au înfruntat cu dirzenie toate piedicile ce li se opuneau. Uzina a fost regrupată și primele tractoare IAR-22 și IAR-23 cu motor Diesel de 40 cai putere au fost fabricate. Era primul nostru succes. Seria de producție era destul de redusă, tractoarele prezentau încă multe defecțiuni, datorită resurselor și mijloacelor tehnice de care dispunea uzina în acea perioadă — dar

popularizarea a metodelor sovietice. Au fost astfel organizate consultanții, schimburi de experiență, consultații în care s-a demonstrat marea avantaj a aplicării metodelor înaintate de muncă sovietice. Acum, aproape 30% din numărul total al muncitorilor și tehnicienilor uzinei noastre folosesc metode sovietice. Sute de scungari strungari sovietici Bikov, Bortkevici și Seminski, care ne-au vizitat întreprinderea. S-au organizat în uzină brigăzi de calitate, de inovatori, de economii. Muncitorii care pînă mai acum căștau ani lucreau după cum „apucaseră”, folosesc acum metode avansate sovietice de muncă cum sint Kolesov, Kuznefov, Jirov, Ciutkih etc. Numele fruntașilor noștri sint cunoscute în întreaga țară. Odată cu ridicarea nivelului profesional, s-a dezvoltat și mișcarea inovatorilor și raționalizatorilor. Peste o mie de tehnicieni și muncitori sint inovatori, iar numărul total de inovatori aplicate de la înființarea cabinetului tehnic-organizat tot cu sprijinul tehnicienilor sovietici — se ridică la 1437.

De un mare sprijin în munca noastră a fost schimbul de experiență permanent dintre colectivul uzinei „Ernst Thälmann” și al uzinelor de tractoare din Harkov. Din documentația sovietică s-a inspirat colectivul nostru de tehnicieni și ingineri care a elaborat un nou tip de tractor prin adaptarea tractorului KD-35 la tractorul KDP. Acum, se pregătește fabricarea tractorului tip „Belarus-MT-7”.

Iată de ce în aceste zile, cînd sărbătorim victoria noastră în lupta pentru cincinal, gîndul ni se îndreaptă cu recunoștință către partidul și guvernul nostru, care ne-au îndrumat permanent, către prietena noastră cea mai bună — Uniunea Sovietică, ce ne-a sprijinit să creăm, numai în cîțiva ani, o industrie proprie de tractoare.

„Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român — scrie în telegrama pe care am primit-o de la conducerea partidului — își exprimă convingerea fermă că întregul colectiv al uzinelor voastre va munci în viitor cu și mai mult elan pentru îndeplinirea și depășirea noilor sarcini de producție, pentru dezvoltarea tehnicii întreprinderii, creșterea productivității muncii și reducerea prețului de cost al producției, precum și pentru ca tractoarele și mașinile purtînd marca „Uzinele Ernst Thälmann”, prin înalta lor calitate, să devină tot mai mult un titlu de onoare pentru cei ce le produc.”

Ne vom strădui prin munca noastră să fim la înălțimea încrederii arătate.

Prin magazinele sovietice

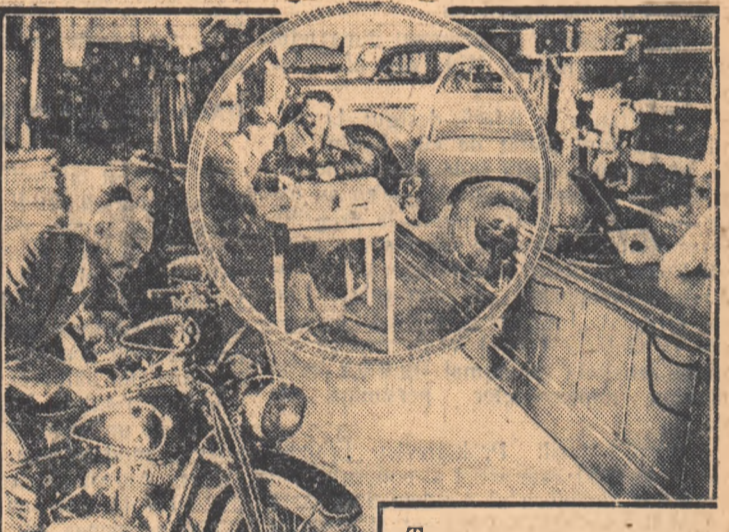
Oamenii sovietici, luptînd cu entuziasm, sub conducerea P.C.U.S. pentru dezvoltarea continuă a economiei, și în primul rînd a industriei grele, pentru creșterea necontenită a productivității muncii, obțin an de an însemnate succese în ridicarea nivelului lor de trai.

O oglindă a vieții îmbelșugate și civilizate a oamenilor sovietici o constituie dezvoltarea comerțului sovietic. Zi de zi, căminele sovietice cumpără din magazinele universale, sau din cele specializate, precum și la piețele colhoznice variate mărfuri industriale și alimentare din ce în ce mai ieftine, de calitate superioară și prezentate în bune condiții.

În Piața Roșie din Moscova, se află marele magazin universat de stat G.U.M. Zinic, acest magazin este vizitat de cite 150.000 de oameni, care pot găsi în raioanele lui 30.000 de diferite sortimente din mărfurile cele mai bune.

În clișeu se vede un salon pentru încălțăminte de damă de la G.U.M. Aici, se vind cele mai variate sortimente de încălțăminte de cea mai bună calitate. Peste o mie de vânzători cu experiență deservesc pe cumpărători.

Tractoriștii de la un S.M.T. din Tadzhikistan își cumpără motocicletele la magazinul de stat. În medaion: La un magazin de automobile din Moscova, se întocmește o factură pentru un „Moskvici”.

În raionul cu jesături de mătase și bumbac al Casi de comerț din Leningrad.

În piața centrală colhoznică din Moscova, se găsesc variate legume, fructe și produse alimentare. Aici, colhozurile și colhoznicii își vind produsele lor, iar cu banii obținuți, ei cumpără de la magazinele de stat lucruri necesare gospodăriei.

Insula COMORILOR

„Jur împrejur mare iar în mijloc durere” — așa era numită insula Sahalin în acea vreme îndepărtată și grea cînd de pe puntea vasului „Baikal” a coborît pe mal un om de statură mijlocie, cu un aer bolnăvicios, obosit, cu ochii luminoși și plini de bună-tate. Undeva, la orizont, ardea taiga. Se apropie o salupă care ducea la remoră un șlep. În el erau ocnași aduși să descarcă vaporul.

Omul cu ochii luminoși și plini de bună-tate era marele scriitor rus Anton Pavlovici Cehov. Cu o mică valiză în mînă el mergea de la o așezare la alta, intra în închisori, stătea de vorbă cu ocnașii.

Sahalinul mai era numit și „Insula comorilor”. Oamenii de statură înaltă au cercetat insula cu constanță din bogății ce de bogății și de rodnie e pămîntul ei.

Adincimile lui ascundeau cărbune și petrol, argint și aur, minereu de fier și aramă, zinc și plumb, mercur și sulf; acolo erau păduri nesărbătute și ape reperi.

Peste zidul înalt al obscuritismului farist, Anton Pavlovici Cehov vedea viitorul luminos și fericit al insulei „Malul tătar e frumos, luminos și are un aer solemn...” poate că aici, pe acest mal, vor trăi oameni, mai fericiți decît noi, bucurîndu-se într-adevăr de libertate și liniste.

Aceste cuvinte minunante sint inscrite pe unul din standurile muzeului de finit din Iujno-Sahalin.

Am vizitat primul etaj al muzeului și ne arăcam la al doilea. Sălițe sint închinată epocii sovietice a Sahalinului.

Vizitatorii trec de la un stand la altul și-și dau seama cit de mult a schimbat aspectul insulei puterea sovietică și Partidul Comunist. Iată proiectele sondelor de foraj și ale mineelor, iată produsele fabricilor din Sahalin: hîrtie și agar-agar, cherestea și conserve, produse de peste și vin. În groul unor vitrine sint expuse boabe de grâu și de porumb, semințe de cartofi și roșii — daruri bogate ale cîmpurilor Sahalinului.

„Jur împrejur mare iar în mijloc scumpă noastră casă sovietică”, spun acum locuitorii Sahalinului. Străzile orașului Iujno-Sahalin sint înadunate de lumină electrică. O mulțime de autobuze noi circula în pe asfaltul străzilor.

De după noii care au învâlit cerul se aude un duduț de motoare. A sosit avionul de la Moscova. De la Iujno-Sahalin și pînă în capitala Patriei Sovietice e un drum de 33 ore de zbor. Un locuitor al insulei, Sahalin care călătorește cu avionul, ajunge la Moscova mult mai repede decît un locuitor al orașului Baku ce călătorește cu trenul rapid.

Intr-adevăr, Sahalinul nu e chiar atât de departe după cum li s-a părut primilor noștri cercetători. Astăzi, la clubul muncitoresc se produce M. Mihailov, artist al poporului al U.R.S.S. În sala de concert a clubului din spectacol Tamara Ceban, artistă a poporului din R.S.S. Moldovenească.

Minunății și foarte variată e natura „Insulei comorilor”. Acolo crește mușchiul renilor, lichenii, arborii de plută, mesteacănul po'ar și bambusul. În taiga Sahalinului se oțnează samurul și hermina, veverița și vidra, iepurii și urși.

Locuitorii Sahalinului o să vă arate aceste locuri. Însă nu numai de sint mîndria lor. Veți fi fături să vizitați neapărat minele și exploatarea petroliferă, stațiile motorizate de pescuit, fabrici și uzine, colhozuri, S.M.T.-uri și șantiere de construcție. Veți fi de asemenea învitat la teatrul regional de dramă A. P. Cehov, la planetariu. Veți face cunoștință cu discipolii lui Pavel Bikov și Mark Ozernii. O să vi se povestească despre experiența preioasă acumulată de tăietorii de păduri.

Dar ce constituie în prezent bogăția principală a insulei? Veți face o vizită pescarilor și ei o să vă spună:

— Bineînțeles că pește constituie bogăția mărilor noastre. În cursul anului trecut am expediat pe continent peste 500.000 de chintale de pește și 10.000.000 de cuiți de conserve.

Bineînțeles că avem și cărbune, o să vă spună minierii cînd le veți vizita minele. Combustibilul nostru este folosit de o mulțime de vase ale „Extremului Orient” și de flota de baleniere „Alut”.

— Veți să știți care-i lucrul cel mai prețios de pe insulă? — o să vă întrebe petroliștii. — Bineînțeles că petrolul. În cursul celor patru ani ai cincinalului am mărit producția cu 40%.

Și trebuie să mărturisim că nimeni din acești oameni nu se înșală. Un finit al bogățiilor uriașe, un finit al marilor industrii și al unei agriculturi puternic dezvoltate — iată ce reprezintă în prezent Sahalinul.

Una din multe înghețate, — a fost acia care, răspunzînd chemării Partidului Comunist și urmînd îndemnul inimii, au sosit acolo, la capătul lumii, în taiguna Sahalinului pentru ca să transforme insula cu propriile lor mîini, s-o facă tot atât de bogată și frumoasă ca și întregul pămînt sovietic.

Sahalin este insula gloriei nepieritoare a tinerilor comsomoliști. Acolo comsomoliștii au construit orașe, mine, au extras petrolul din adîncurile pămîntului, au valorificat in-

tinderi uriașe de pămînturi înșelente.

Ce-i aduce pe acești tineri, ce-i face să părăsească locurile natale și străzile cunoscute din copilărie? Romanism, dorință de a înfrunta necunoscutul, seale de a săvîrși fapte vitejești? Desigur. Însă nu numai ați.

Nu mulți dintre aceia care au venit în Extremul Orient se ocupă cu vinătoarea de hîrti sau lutri mari. Ceilalți fac munca oșinăvii, aceștia pe care au îndepărtat-o la Tambov sau Penza: așează cărămizile, seamănă ovăz, tate copaci. Si nu pentru cîștig au venit acolo comsomoliștii. Ei au schimbat paturile mui cu rogoșii aspre, mincarea fîntîna de minile grijulii ale mamei cu cartofi fripiți pe jaratec. Ei au venit pe Sahalin pentru că știu că patria are nevoie de munca lor, tocmai acolo, în acel colț îndepărtat, însă alt de bogat.

În primăvara anului 1930 primii voluntari comsomoliști s-au îndreptat spre Sahalinul de nord. Numărul lor se ridică la 1.200 de oameni.

Un tînăr cu aer obosit, obrazi supți, care nu dormise de citeva nopți, îl întîmpline pe comsomoliștii. Era secretarul comitetului de finit al comsomolului.

— Aici va fi înălțat un oraș — rosti secretarul. Îl vom construi noi.

Iar după aceea îndogă:

— Odihiți-vă astăzi, căci de mine vom porni la lucru.

A doua zi, tinerilor li s-au repartizat diferitele sarcini. Ei au fost trimiși să tate păduri, să construiască linia ferată, să desfășoare activitate propagandistică în mijlocul populației. Și iată că-și veni rîndul și lui Ioan Iurșev, un comsomolist înalt și voinic.

— Te pricepi să cocci piine? — îl întrebă secretarul comitetului de finit.

— Nu, și n-am văzut niciodată cum se coace, răspunse Ioan.

— Avem nevoie de un brutar și trebuie să pornești chiar azi la lucru.

Ioan Grigorievici Iurșev n-a construit orașe și nu s-a lăsat pe fundul mării într-un costum de scafordru. Cu toate acestea el este sociul erou al muncii. Dacă ești brutar, piinea făcută de tine trebuie să fie întoalea-gustaosă, aromată, pufoasă. Ioan Grigorievici lucrează și astăzi în cîntul de pescarj Trambas. În decurs de 25 de ani, el a copt 1.000.000 de kg. de piine.

Iată soarta lui Ioan Grigorievici Iurșev — soartă care pare la prima vedere alt de obișnuită, însă alt de necesară oamenilor, soarta unui din acei comsomoliști trimiși pe insula Sahalin de către comsomolul leninist cu 25 de ani în urmă.

I. ȘATUNOVSKI

LITERATURĂ-ARTĂ-STIINȚĂ

Sfaturi de la inimă la inimă

— Prin expoziția anuală de stat a artelor plastice, cu solii plasticii sovietice —

Muzeul de artă al R.P.R., din Piața Republicii, e totdeauna plin de lume. Fie că s-a deschis recent vreo expoziție nouă, fie că vizitatorii vin să contemple fondul obișnuit al muzeului, comorile artei plastice românești și străine, odinioară ascunse de ochii oamenilor muncii — prin sălile muzeului se perindă într-una sute și sute de privitori. Dar când am intrat zilele trecute într-una din sălile expoziției anuale de stat, am văzut cu uimire că sala era goală. Și mai nedumerit am intrat într-una din celelalte săli și ea, Răspunsul, nedumerirea mea și l-a cănătat de abia în sala a treia, în care nu știu dacă ar mai fi încăput cîțiva vizitatori noi.

În fața unei pinze se afla pictorul sovietic V. P. Efanov, înconjurat de un grup sau, mai bine spus, de o masă de pictori și graficieni. Se discute, aprins despre calitățile pinzelor în fața căreia stăteau.

Intr-altă sală, alt grup, de data asta aceluși grup cu seamă și al sculptorilor. În jurul sculptorului sovietic A. P. Kibalinikov fenomenul era cel de poarte de frescă. Totdeauna când vin oaspeții sovietici în țara noastră, oamenii de la noi sînt bucuroși să stea de vorbă cu dînșii, să le afle părerea asupra realizărilor noastre, să se înfrupte din bogata experiență pe care oamenii sovietici și-o împărtășesc oriunde pritenesc, ca de la frate la frate.

Încă acum o săptămînă au sosit la București pictorul Efanov și sculptorul Kibalinikov, ca să ia parte la dezbaterile generale a problemelor de creație pe marginea expoziției anuale de stat a artelor plastice, care s-a deschis în decembrie 1954. După dezbateri, cei doi artiști sovietici au vizitat expoziția, dînd artiștilor noștri sfaturi de adîncă competență și făcînd aprecieri valoroase asupra lucrărilor vîzute.

MINA ESTE AL DOILEA PORTEZ

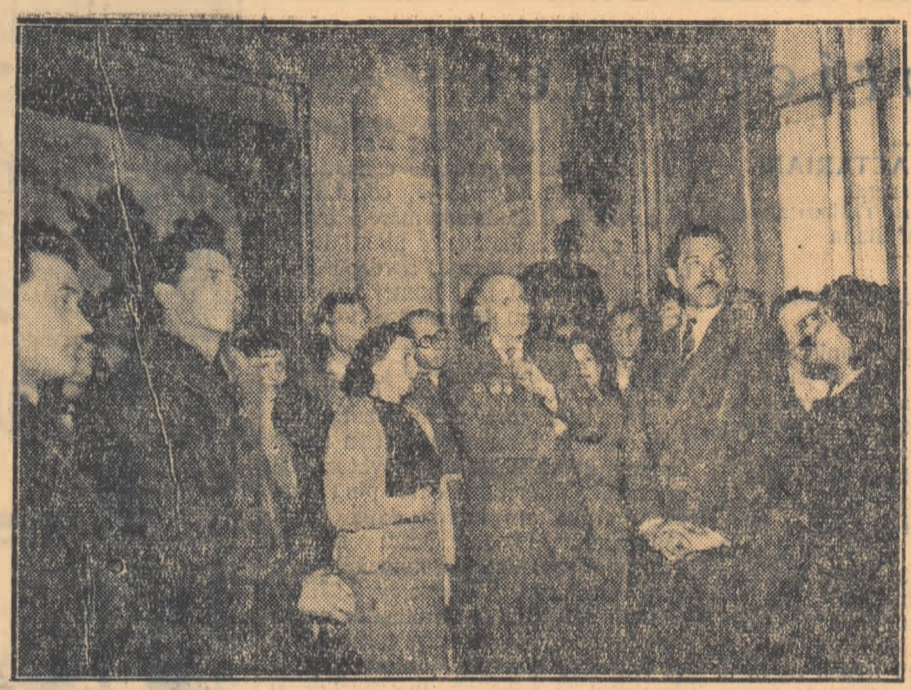
În fața portretului în ulei al scriitorului Alexandru Jar, pinză a pictorului George Labin, tovarășul Efanov își comunică impresiile cu privire la proporția de culoare, pe care o scoțese realizată, cu privire la expresia figurii etc.

Pe portretul își recunoaște după felul cum pletează miinile. Mina este al doilea portret.

V. P. Efanov se referă, desigur, la miinile modelului pictat de Gh. Labin. Cel de față reține această judecată plastică exprimată a pictorului sovietic. Unii au căzut pe gânduri: poate cugetă la propriile pinze aflate în expoziție sau încă pe sevale. Poate că mulți se gîndesc și la tabloul de compoziție al pictorului Efanov intitulat „Intîlnire de noapte” care se află la Galeria Trețakov și care dă expresie sensibilă nu numai figurilor, ci și miinilor numeroaselor personaje ale pinzelor.

Pictorul Vasili Prokofievici Efanov, născut în 1900, este artist al poporului din R.S.F.S.R., membru al Academiei de Artă a Uniunii Sovietice și laureat al Premiului Stalin. Pictura sa plină de prospețime și căldură sufletească, de combativitate politică și umanism este larg pretuită în Uniunea Sovietică și peste hotarele ei. Pictor cu bogată activitate de creator, el desfășoară în același timp și o activitate pedagogică.

În sălile expoziției din Palatul Republicii, pictorii noștri sînt ochi și urechi. Maestrul sovietic studiază cu atenție plină de dragoste prietenească fiecare piesă. Observația este totdeauna temeinică, judecătă și exprimată clar. Iată o pinză înfrățind un grup V. P. Efanov o privește atent și spune: — E bună compoziția. Portretele sînt

Pictorul sovietic V. P. Efanov, în mijlocul unui grup de pictori romini, analizează un tablou, într-o sală a expoziției.

realizate bine, dar lumina e distribuită rău. Gîndiri-vă la opera acestui mare geniu al luminii în pictură care a fost Rembrandt! La el totdeauna lumina are un izvor de la care se împrăștie grațiat. Un alt tablou — lucrare de diplomă — denotă graba cu care a lucrat tînărul artist. Tabloul are disproporții și nu toate figurile sînt finite. V. P. Efanov întreabă direct: — În cît timp a fost lucrat tabloul? — În vreo șase luni — i se răspunde. — E prea puțin! — zice pictorul sovietic, ușor încercănat. — Trebuia cel puțin un an!

Iată, dincoace, un desen, interiorul unei tipografii din ilegalitate. Două dintre personajele desenului, deși în poziții cu totul diferite, par să aveau totuși ceva comun. Tovarășul Efanov observă imediat și zice: — Ați folosit același model pentru amîndoi, nu-i așa?

DAȚA VEZI ESENȚIALUL, DETALIILE VIN DE LA SINE

Puțin sînt iubitorii de artă plastică de la noi care să nu fi văzut măcar reproducerea fotografică după statuia lui Cernisevici lucrată de sculptorul A. P. Kibalinikov, membru al Academiei de Artă a Uniunii Sovietice și laureat al Premiului Stalin. Sculptorul acesta sovietic, azi oaspete al țării noastre, este înconjurat și el într-una din sălile expoziției de numeroși sculptori romini. A. P. Kibalinikov are ocazia la un moment dat să compare un bust cu modelul său, aflat din întimplare alături. Apreciază sculptura în general dar nu e de acord cu realizarea detaliilor și, de asemenea, cu lipsa de asemănare între bust și model.

— Care să fie cauza? — întreabă cineva.

Sculptorul sovietic surde blajîn: — Ca să semene, să reprezinte cu adevărat modelul — și nu mă refer numai la trăsăturile de suprafață, ci la expresia psihologică — portretul sculptural trebuie tratat în următorul mod: nu e vorba să-ți spui, cu răceală, cînd lucrezi, că cutare cută trebuie să fie aici, bărbîi dincoace, nasul dincolo și așa mai departe; pătrunzînd în adîncimea omului, cunoscîndu-i esențialul, sculptorul își va vedea portretul în ansamblu și atunci detaliile vor veni de la sine.

„Unii dintre cei de față, pictori, sculptori, graficieni, se mută de la un grup la altul, neștiind unde să zăbovească mai mult, pentru că staturile celor doi artiști sovietici îi atrag cu aceeași putere. V. P. Efanov vorbește despre anumite faze ale procesului de creație în pictură, iar A. P. Kibalinikov despre viața și munca sculptorului în U.R.S.S.

Deși este o oră destul de tîrzie, cei doi oaspeți vorbesc cu aceeași vioacime, cu aceeași căldură prietenească. Conversația a trecut la alte domenii. Oaspeții sînt întrebați despre lucrările lor proprii aflate în clipa de față pe scautier. Aflăm că pictorul Efanov lucrăzua la un tablou despre India, iar sculptorul Kibalinikov, la un proiect de monument al lui Malakovski și la o sculptură închinată Stalingradului.

Grupurile s-au contopit într-unul singur și coboară pe treptele de marmură spre ieșire. În mijlocul grupului sînt pline de căldură, de satisfacție pe care o dau numii marile bucurii.

PAVEL ULMU

T. I. Egorova: „Colegiul de redacție”

Foricire

Poporul nu vorbește-ades
Despre natură — ce frumoasă-i —
Sub limpedele bolții șes,
Deasupra apei de mătăasă.

Nici despre ceru-n asfințit,
Nici despre argintii talazuri:
Vorbește despre plutări
Și despre peștele din iazuri.

S. MARȘAK

Dar uneori, pe-un mal, cîntînd
Spre-a zărilor nemîrgînire
Roștește-în joapță un cuvînt.
Cuvîntul asta-i: Fericire!

În romînește de
PETRE SOLOMON

Carnet CULTURAL

O nouă revistă literară

La Leningrad va apare în eprie o nouă revistă literară „Neua” Revista care-și va începe apariția în preajma aniversării a 85 de ani de la nașterea lui V. I. Lenin, va conține o seamă de materiale în legătură cu această dată: articole, versuri, amintiri. Revista va publica articole și note cu privire la problemele din viața internațională, de educație comunistă, de artă și critică literară etc.

În cronică despre spectacol semnată de A. Kozlov în „Sovetskaiia Kultura” se arată că teatrul a folosit din plin toate posibilitățile sale și a reușit să prezinte un spectacol interesant și atrăgător. Piesa, arată cronicarul, este dinamică, iar laturile ei dramatice sînt lucrate cu finețe și cu detalii și interstării bine gîndite. Întriga piesei este originală, dialogurile scrișese de un umor fin.

„Sovetskaiia Kultura” despre piesa „Ultima oră” de Mihail Sebastian

Publicul din Moscova a avut prilejul să vadă câteva piese românești pe care le-a primit cu multă simpatie și căzura le-a dat prețuirea cuvenită. În ultima vreme, pe scena Teatrului de satiră din Moscova se prezintă comedia „Ultima oră” a lui Mihail Sebastian.

În Uniunea Sovietică se turneză în prezent două mari filme în relief: documentarul „Pămînturi destelenite” și filmul artistic „Iia Muro-mei”. Pentru prezentarea lor se vor amenaja în chip cu totul nou mîile săli de cinematograf din Moscova, Leningrad și Kiev. Prezentarea acestor filme stereoscopice presupune un ecran foarte larg și o sală cinematografică de o formă neobișnuită: mult mai largă decît lungă.

Cînd lumînile se sting, pe ecran apar imagini umitoare, peisaje în relief, tramvaye și mașini ce gonesc și din faza cărora, fără voie, ai vrea să te dai în lături, oameni care par că sînt gata-gata să te întîbe ceva. Efectul este uluitor! Dar cum este realizat? Într-un articol publicat în „Literaturnia Gazeta” criticul cinematografic V. Golubeva dă răspuns la această întrebare. Vorbînd despre stadiul actual și perspectivele dezvoltării cinematografului în relief în Uniunea Sovietică, V. Golubeva arată că aceste perspective sînt arăse. Pentru filmele stereoscopice proiectele sînt acum pe ecran de pînă, s-a construit un ecran nou, special, din aluminiu, care are o lărgime deosebit de mare, iar aparatele de proiectie sînt prevăzute cu puternice surse de lumină. Obiectivul posedă un dispozitiv special care în timpul operației de filmare îngustează imaginea, iar în timpul proiectiei pe ecran întinde cadrul în lărgime.

În felul acesta, pe o peliculară cinematografică de dimensiuni obișnuite se filmează cadre care sînt apoi redat pe ecranul larg. Acest mod de filmare îngăduie introducerea unor cadre care îmbogățesc acțiunea, iar actorii pot continua scena pînă la capăt fără a fi nevoiți să o interrupă din motive tehnice.

Un element deosebit de interesant în filmele pe ecran larg este sunetul. Spectatorul aude sunetul venind nu numai dinspre ecran, ci și aude concomitent din mai multe locuri. Acest lucru e realizat prin faptul că pe platoul de filmare sînt așezate mai multe microfoane, iar înregistrarea sunetului se face cu aparate de construcție nouă, pe o peliculară specială. Datorită acestui lucru, precum și altor perfecțiuni tehnice, se pot era efectele umitoare din cinematografia pe ecran larg.

Medalion

Anton Makarenko

Dacă în istoria literaturii universale Răbelușii este socotit ca cel dintîi scriitor care, deșt din toagna popilor, a rupt-o cu formalismul ipocrit al scolasticii medicale, cu învoalura ce nu putea nici un bîrf de studiu universitar material „lucraș trector și urdic de dispreț al suferințelor nemuritorre”, Makarenko, al cărui „Poem Pedagogic” este un roman de șantier dăscălesc, este primul care cald-n picioare toată jăfrăncia pedagogiei burgheze. În colonia de delincvenți minori de la Curia, pe malul cu unde de răcoare și lumînă ale Golomacului, el nu folosește „șemint exterior al metodei educative”, bîta juristă pe care o aplicau plutonierii în retragere aluși directori: ei se ducea, așa cum făcea Tolstol, cu elevii săi la stăld. Snu se făcea că nu vede hainele lor spinurate de perazările ferestrelor și pe ei înotînd le-rișii în apa rîului. Se purta deci întocmai ca urlișul Gargantua cu fiul său Pantagruel, cărui îi scria: „Cît despre cunoașterea faptelor din natură, vreau să i te deai cu toată isodeal și să nu te pomenească mare, riu, nici înimă din cure să nu te fi îndapat. Toate zburătoarele vădăduhu-lui, toți copacii, lăstarii și rîndele pîndurilor, toate buruienile pîmîntului, toate metalele ascunse în măruntele prăpăstilor, nesemetele rădălînii și de la mînzai, nimic să nu-ți rădăie fără cunoașterea...”

Așa a pătrîns Makarenko în adîncul sufletelor discipolilor săi, adesea prăpășii de lăturerie, de unde a scos la lumină pietre prețioase.

Cum de-a zăbulii să școlă omnii folșositori partri întregi, din alții și alții minori delincvenți care i-au trecut prin mîni, începînd cu colonia „Gorki” unde a stat opt ani director și a început a-și scrie romanul său pedagogic?.. O spune Makarenko însuși în concluziile cărții sale, pînăuse de cel mi lăstî unumaniș și de cea mai clară concepție despre deștînî omnesh pe acest pămînt. „Am fost nicidodă ispitit a crede că, datorită unei înfrăcțiuni comise, se produce o deștere în caracterul copilului în sensul înfrăcțiunii, din care fapt să îl trebă să-mi dădue metoda. Aceasta e o îrnără a încrederei, a dragostei mele pentru om”.

Și rezumîndu-și elt mai scurt și lăptard întregă sa glăndre despre cum trebuie privită ființa omnească în materie de educație și învoalură, marele pedagog spune: „Principiul meu de bază: cere-i omului foarte mult, dar arădă-i și foarte mult respect”.

Așa dar, nu ca în vechea noastră școlă burgheză cînd unii profesori de educație morală s-au et înșis niște înfrăcții ai onoarei omeneșe, cînd, la un mare liceu din București, ne pomeneam în plină cancelarie cu portarul unui hotel strîngînd cu lăptard profesor care da să se dăduască după polițaietele din cur: „Caroanșăzătăile așa. Iuși și odăia nepălătită și lășaii dăna amant!” Cea te nu împiedica pe înfrăcțorul la regulamentul hotelurilor și al amoretul cu plată, să fie foarte aspru la clasă, să pue note rețe la conșulă, iar la studii său să facă mina sîngă căuș, să scrie fițra ca sub un obroc și să spuie școlărușii: „Boule, nota 10 e a lui dumezeu, 9 a directorului, 8 a profesorului... Trei la loc, uita nepotcoșă!”

Iată pentru ce Makarenko scrie că în școlă burgheză, chiar cu dascăl de o perfecție morală în- lăstînd, educația înseamnă pregătirea fiicăru în- doid în partea adaptării la luptă pentru existență în păgănia alor: simțete, abilitate în viața de toate zilele, opititudine în lupta individuală, pentru sine însuși.

Și preasăbindu-și stăul și tonul major al educației colectivelui pusă în slujba binelui obștesc: „O go- loșie permanentă, nici o lață trîstă nici o mărăcă, înclinare neînteruptă pentru acțiune, bună dispozitie, o dispozitie majoră, veselă, volăsură, dar năclăduim isterie. Dispozitie către acțiuni lotoșo- tului, interesante din punct de vedere al orșnitu- tului, avînd un anume sens; dar nicidodă deor- dîne, fițete, dispozitie către acțiuni zoologice”.

Dar disciplina?... Makarenko scrie că în practică unu dascăl și teoria unor cugetători, disciplina înseamnă mijloc de educație, însă, de fapt, disci- plină nu este o metodă de educare, și tocmai rezul- tatul educației.

Dar sancțiunile?... Pedeapsa, spune marele edu- cator, nu trebuie în nici un caz să aibă la vedere cauzatea suferinții și adăuga: „Un pedagog bun e acela care nu pedepsește”.

Așa a dat el Patriot Sovietic altea omni: de pref, care acum cu prietelilor celor săisprezece ani împinși de la sorocul morții timpuriu a lui Anton Semionovici Makarenko, își aduc cu evlăvie aminte de cel care le-a fost lumînător și căldură dăptat a cugetelor lor înere la răsăpăria tuturor rătășilor morale.

IOACHIM BOTEZ

Insemnări despre romanul istoric

L. NIKULIN

Romanul istoric sovietic are un foarte bun arbore geneologic. Intemeietorul școlii realiste ruse în acest gen literar a fost marele Pușkin, creatorul capodoperei „Fata căpitănilui”. Despre scrierea neterminată a lui Pușkin „Harapul lui Petru cel Mare” Bělinski scria că „întecare dintre capitelele ei a întrecut toate romanele istorice ale domilor Zagoskin și Lajecnikov, și că e mai bun ca oricare roman istoric rus luat în parte și ca toate luate laolaltă”.

Pușkin n-a fost numai creatorul unor neîntrecute opere artistice în genul istoric, el și un critic inflexibil și exigent și negă lăsat cugetării pretioase despre felul cum trebuie să fie romanul istoric, cine sînt eroii săi. Pușkin admira pe Shakespeare și de Goethe pentru faptul că aceștia nu aveau o preferință sluzăncărie pentru regi și alți stăpîni- toți, că eroii lor erau oameni simpli și acți- onari în viața de toate zilele.

scriș cu toate puterile sufletului său, că a scris și a cugetat așa cum nu mai scrisese și nu mai cugetase pînă atunci.

Romanul istoric sovietic este mostenitorul marilor realizări ale scriitorilor clasici ruși, al tradițiilor artistice ale lui Pușkin, Gogol, Tolstol. Dar scriitorii sovietici au avantajele încontestabile ale dea premergătorilor lor: concepția marxistă pune științifice în lumina adevărului, evenimentele din trecut înde- pîrtat.

Teoria marxist-leninistă a dezvoltării scriitorilor sovietici însemnătoarea hotărîtoare a maselor populare în istorie. Tot ce e cu adevărat revoluționar și înaintat s-a înlăptit și se înlăptuiește în istorie prin forța mase- lor muncitoare, prin lupta lor eroică, prin inițiativa lor creatoare.

Cel mai bun roman istoric sovietic „Petru I” de A. N. Tolstol, poartă, fără îndoielă, semnele romanului lui Pușkin. „Harapul lui Petru cel Mare”.

Pe Pușkin, cum mărturisise el însuși, îl atrăgea chipul lui Petru nu numai ca suve- ran dar și ca cetățean. A. N. Tolstol a urmat aceeași cale. Pentru el, Petru este un om de stat, un constructor, un reformator. Dar, zugrăvînd figura lui Petru, scriitorul sovietic arată întreaga Rusie, toate pătrițele sociale din anii de mari schimbări istorice, provocate de reformele marelui țar.

Pentru Maxim Gorki, romanul lui A. N. Tolstol „Petru I” a fost un drilei de mare bucurie. Gorki se bucura de faptul că și în literatura noastră a fost creat un adevărat roman istoric, că au fost scrise instructiv și cu măiestrie pagini despre trecut.

În 1933 autorul acestor rînduri a primit o scrisoră de la A. M. Gorki, în care Alexei Maximovici sublinia: „Am citit în „Ogonek”, „Moartea lui Lefort”, e minunat scrisă El, Aleșe, e un om de mare talent, ce să mai vorbim! Ar trebui să îmbrătimească puțin, să lucreze mai înlă- pit și mai serios. Poate să facă multe”.

Romanul lui A. N. Tolstol ne învătă multe și, în primul rînd, rezolvă chestiunea prezen- țării în roman a relațiilor dintre o personalitate istorică remarcabilă și popor.

Prin 1920, cînd se simțea influența „teoriei” lui Pokrovski, s-au găsit literari care să afirme că în romanul istoric nu poate fi relevată o personalitate istorică remarcabilă, că nu trebuie descris destinal unor amuniri eroi, ci numai destinal mase- lor. Existau așemîni încurcă-lime care, de pildă, propunau să se scrie un roman despre răscoala de sclavi a lui Spartacus fără a se amîni mai decît despre persoana lui Spartacus. Se ivise un fel de „teamă de om” în romanul istoric. Dar nu e împede- că cele mai deosebite evenimente istorice se dezvoltă prin reflecția lor în viața omu- lui, în numeroasele lui relații cu epoca și cu societatea? A. N. Tolstol a arătat prin al său „Petru I” că într-un adevărat roman istoric temele despre popor și despre o per- sonalitate istorică de seamă sînt strîns legate una de alta, că personalitatea istorică este cu adevărat mare numai atunci cînd activitatea ei exprimă interesele țării și ale poporului.

Romanul istoric sovietic are o temelie tradițională, realizările literaturii sovietice în acest gen sînt netăgăduite.

Istoria Rusiei cunoaște pilde numeroase de acte de eroism ale poporului. E firesc deci ca scriitorii sovietici să se adreseze istori- cii războaielor dreptă, din timpul cînd rușii își apărau cu vitejie patria de invazia dușmana. Apărarea Sevastopolului, „fortăreața a glo- riiei mărete” — este tema romanului în trei volume a lui Sergheev-Tenski „Sevastopolul în cumpănă”.

Romanul în două volume al lui S. Zlobin, „Stepan Razin”, e scris cu o mare forță emo- țională, cu un pasionat temperament scri- toricesc. Puterea romanului lui S. Zlobin stă în naratiunea pătimașă, tulburătoare. Cîti- torul exigent al acestui roman ar putea dori o ogîndire mai largă a vieții Rusiei dar totu- e răsăpărat de figura lui Razin — figura de mare putere artistică, și de galeria, mi- nunată zugrăvită, de șlefeliți ai atamanului

— volința căzătoare — prezentată larg, liber și pătrunzător.

Romanul lui N. Ribak „Rada din Periaslav” și-a cucerit pe drept dragostea citito- rilor. Din paginile romanului se desprinde una din cele mai de seamă perioade din istoria a două popoare frățești — rus și ucrain- ean, — epoca reaurării lor, chipul marelui om de stat și comandant de oștă, Bogdan Himeîniki — pagini care au răsunat cu deosebită lărie în anul cînd popoarele Uniunii Sovietice sărbătoreau trei sute de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia.

Scriitorul cazah Muhtar Auevov a creat un roman despre marele lălmășist al poporu- lui cazah, poetul Abai Kuntarbayev, despre apropierea lui de cei mai buni reprezentanți ai intelectualității ruse progresiste. Toate acestea ne vorbesc despre marile succese ale scriitorilor ruși și ale scriitorilor literaturilor frățești, în domeniul romanului istoric.

Scriitorii sovietici nu folosesc numai mate- riale din istoria Rusiei; în operele lor, ei abor- dează evenimente de mare importanță din istoria revoluției în Europa. Astfel, D. Gramin în romanul „Iaroslav Dombrovski” a arătat figura eroică a unui general al Comi- nei din Paris și a celorlalți eroi ai ei — comunarzii parizieni.

Pot fi enumerate o seamă de romane istorice interesante scrise recent de scriitorii so- vietici. La Kazan a apărut, în 1954, romanul lui I. Zabolin „Lobavskii”, despre Rusia din prima jumătate a secolului al XIX-lea, despre marele matematician rus, despre viața și munca lui însăși tema acestei lu- erări este o mărturie vie a mariei varietăți posibile a genului.

Dar sînt și multe lipsuri serioase care împiedică dezvoltarea și mai rodnică a romanu- lui istoric sovietic.

Una din cele mai mari lipsuri în acest gen este înclinarea autorilor de a atribui ome- nilor din trecut îndeapărtat un mod de gîndire și apucături firești numai omului din zilele noastre care trăiește în Tara Socialis- mului. De aici, se întîmplă, în unele romane, că rusul din epoca Ecaterinei ori a lui Ale- xandru I un muncitor de la fabricile lui Do- midov sau un țaran din secolul al XVIII-lea gîndește și judecă aproape la fel ca un con- temporan al nostru. Autorul unui roman istoric nu trebuie să uite că răscoalele popu- lare au fost răscoale spontane împotriva ju- gului iobăgîst, că credința în „bunul tăcut țar” a fost nimicită numai de focurile de armă din 9 ianuarie 1905 trase în piața Pa- latului de Iarnă. În popor, printre soldați erau bineînțelese și oamenii cu știință de carte, care știau să judece exact evenimentele poli- tice, dar ei erau puțini. În ei se reflecă, ca într-o ogîndă, înfrăcșurarea sănătoasă, în- sușirile poporului, năzuința lui spre adevăr și dreptate. Tocmai un astfel de om voia să înlășeze A. S. Griboedov în drama sa „Anul 1812”. Eroul ei trebuia să devină par- țipant la o lăptă fără boiere”, care a înlăptit acte de mare eroism patriotic.

O altă lipsă serioasă este idealizarea unor personalități istorice. Ca exemplu, poate fi dat chipul amiralului Ușakov în mieșă și film sau figura lui Ivan cel Groaznic.

Creed că, recunoscînd tot ce e demă- de laudă dar activitatea lui Ivan al IV-lea — năzuința lui de a obține pentru Rusia „iesi- rea la mare”, grija lui pentru întărirea sta- tului rus și a securității hotarelor lui, remar- cabilul său talent diplomatic — nu pot fi în același timp trecute sub tăcere executiile în masă ale iobăgilor, asasinarea meșterilor din Pskov ș.a.

Sînt, de asemenea, foarte îndreptățite cerin- tele cu privire la limba romanelor istorice. Stilizarea excesivă este tot afit de dăun- toare ca și apropierea limbajului anilor de mult apuși de limba din zilele noastre. Prin- cipalul e însușirea spiritului epocii, care tre- buie redat prin cele mai diferite mijloace. Farmecul limbii lui „Petru I” al lui A. N. Tolstol constă în varietate, în faptul că rit- mul povestirii se schimbă des, că limba e plină de vioacime.

Unii autori de romane istorice sovietice își încearcă operele cu episoade de prisos, cu de- talii de ordin secundar, cu comentarea mi- găloasă a acțiunilor și gesturilor eroilor. În romanul de altelei destul de bun al lui Iuri German „Tînăra Rusie”, astfel de detalii de prisos umplu literarmente zeci de pagini. În fond, scriitorul a luat un episod, e drept important, din istoria Rusiei din epoca lui Petru — apărarea tărîmurilor Mării Albe, Arhanghelkul. Romanul are 1324 pagini, „Petru I” al lui A. N. Tolstol care cuprinde în timp și ca însemnătate cele mai esențiale evenimente din aceeași epocă e scris cu mult

Viata A.R.L.U.S.

Să ridicăm activitatea cercurilor de la sate la nivelul sarcinilor

Lucrările conferinței raionale A.R.L.U.S. Arad au prilejuit o amplă analiză a activității organizațiilor A.R.L.U.S. din întreprinderile și satele raionului.

Conferința raională A.R.L.U.S. - Arad

În ultimele luni, după cum a reieșit la conferință — comitetul raional a acordat mai multă atenție muncii cercurilor din domeniul agricol.

Astfel, un succes al organizațiilor A.R.L.U.S. de la sate îl constituie organizarea în fiecare cerc a conferințelor cu tema „Experiența sovietică, ajutor prețios în aplicarea direcțiilor celei de al II-lea Congres al Partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani”.

Metodele agro-tehnice sovietice au constituit, de asemenea, tema a numeroase convorbiri organizate de cercuri în rândul tractoriștilor, muncitorilor din gospodăriile agricole de stat, colectivităților și fărâmișilor muncitori cu gospodării individuale.

Conferințele, convorbirile, emisiunile la stațiile de radioamplificare și alte acțiuni organizate de cercurile sătești au popularizat și au contribuit la aplicarea metodelor agro-tehnice sovietice, cum sînt: în-sămînțarea în rânduri încrucișate a grâu-

lui, însămînțarea în cuburi dispuse în pătrat a porumbului ș.a., și la aplicarea experienței zootehnice sovietice cu privire la încreșterea raselor de vite cornute.

Darea de seamă și discuțiile au arătat că în majoritatea cercurilor sătești s-a îmbunătățit activitatea culturală, în ultima vreme au fost prezentate cca. 150 recenzii de cărți sovietice, iar în 25 de cercuri s-au organizat audii colective ale emisiunilor postului de radio Moscova pentru ascultătorii din țară.

O bogată activitate culturală s-a desfășurat în rândurile tineretului școlar. În comuna Vința, de pildă, elevii școlii au prezentat, în cadrul manifestărilor cercului A.R.L.U.S., interesante programe culturale.

Subliniind succesele obținute de către organizațiile A.R.L.U.S. sătești, delegații la conferință n-au trecut cu vederea și unele lipsuri ale comitetului raional. Ei și-au exprimat nemulțumirea că biroul comitetului raional n-a acordat înțelegerea tot sprințului inițiativelor bune ce s-au ivit în cercuri și nu s-a îngrijit să le răspundă în celelalte organizații din raion.

Delegații la conferință au cerut nouului comitet să folosească forme de muncă mai vii. Astfel, delegata Maria Teodorescu a propus să se organizeze întâlniri între colectivitățile care aplică experiența înaintată a colhoznicilor și fărâmișii muncitori cu gospodării individuale, iar Alexandru Codilă a sugerat să se organizeze lunare „zile ale agro-tehnicii înaintate”, în cadrul cărora fruntașii recoltelor bogate din raion să înfățișeze succesele obținute în urma aplicării experienței agricole sovietice.

Un loc important în dezbaterile conferinței l-au ocupat problemele muncii de popularizare a experienței înaintate în agricultură și de aplicare a metodelor de lucru sovietice. Delegații la conferința raională A.R.L.U.S. au arătat că, în această perioadă, când cei ce fruntesc pe o-

goare sînt mobilizați la traducerea în viață a hotărîrilor partidului și guvernului cu privire la dezvoltarea agriculturii și sporirea producției la ha, datorită organizațiilor A.R.L.U.S. este de a sprijini prin toate mijloacele îndeplinirea acestor sarcini prim-nice și mai intensă răspundere a experienței agriculturii din U.R.S.S.

Lucrările conferinței au acordat o deosebită atenție muncii interne de organizație. Delegații au arătat că, deși au fost obținute unele succese în munca de îndrumare și control desfășurată de comitetul raional, totuși aceste îmbunătățiri sînt sub nivelul sarcinilor importante ce stau în fața comitetului raional A.R.L.U.S. Arad.

Învățătoarea Maria Teodorescu, din comuna Sașu, a arătat că datorită tipsei îndrumării din partea comitetului raional, cercul de la gospodăria agricolă colectivă din Crucea a fost inactiv multă vreme, iar muncitorul Matei Varga de la gospodăria agricolă de stat din Semlac, și-a exprimat nemulțumirea că cercul A.R.L.U.S. din această gospodărie n-a mai fost vizitat de vreun membru al comitetului raional de multă vreme.

Conferința raională A.R.L.U.S. a adoptat o hotărîre în care sînt prevăzute sarcini concrete pentru nouul comitet. Hotărîrea prevede printre altele: atragerea în jurul comitetului raional a unui larg activ obștesc; îmbunătățirea colaborării cu celelalte organizații de masă și obștești în vederea unei mai bune organizări a acțiunilor menite să popularizeze U.R.S.S.; îmbunătățirea activității comisiei raionale de coordonare a învățămîntului popular de limbă rusă; intensificarea activității de difuzare a publicațiilor A.R.L.U.S. și, ca sarcină imediată — susținerea prin toate mijloacele a campaniei lucrărilor agricole de primăvară.

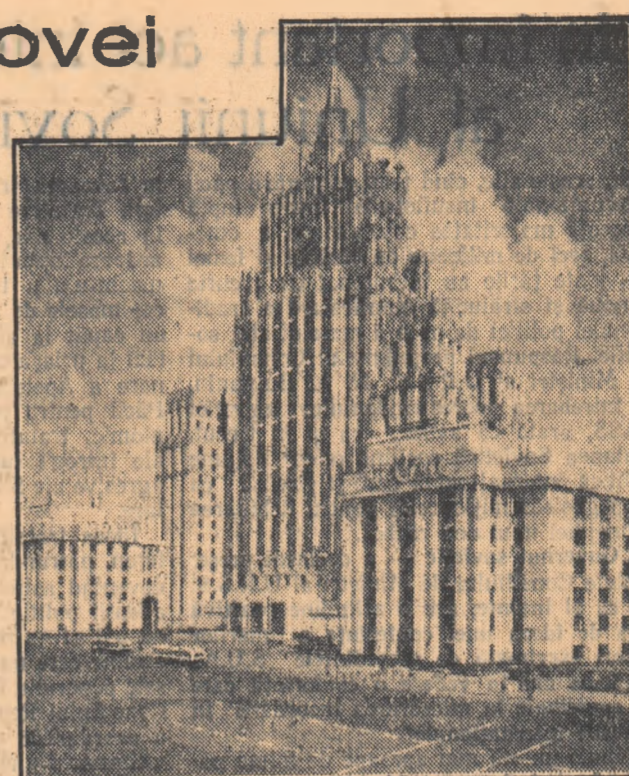
Conferința raională A.R.L.U.S. Arad a ales nouul comitet raional. În prima sa ședință a hotărît, nouul comitet a ales ca președinte pe tov. Ladislav Nahlic, iar ca secretar pe tov. Gh. Beleşescu.

I. DRAGOMIR

Arhitectura Moscovei

Cind părăsești Moscova duci cu tine imaginea unei metropole grandioase, de o frumusețe impresionantă.

DUILIU MARCU Laureat al Premiului de Stat

Clădirea înaltă din piața Smolensk, Moscova.

lor 37 ani, sînt aceste „magistrale” care străbat orașul în lung și în lat și care ajung să aibă 80 m lățime; de asemenea, marile piețe de circulație, încadrate într-o arhitectură unitară, cum sînt Piața Roșie sau Piața Manejului ș. a.

Cele 7 clădiri înalte de la Moscova depășesc 180 m înălțime fiecare și te impresionează prin silueta lor zveltă, prin îndrăzneala constructorilor, ca și prin frumusețea decorațiilor.

Justețea proporțiilor, imaginea de forță și de grandorie, originalitatea și caracterul lor ascendent fac din aceste clădiri niște capodopere de arhitectură, de care arhitecții sovietici pot fi mîndri.

Dintre cele 7 clădiri înalte, te încintă cel mai mult noua universitate „Lomonosov”, opera arhitectului Rudnev și Cerneșev și a ing. Novosov. Am vizitat în mai multe rânduri acest palat al culturii și am rămas cu impresia că este într-adevăr o capodoperă de artă strălucitoare, atît în ceea ce privește compoziția de ansamblu, studiul fațadelor cu turnul dominant, armonia de culori, ca și interioarele.

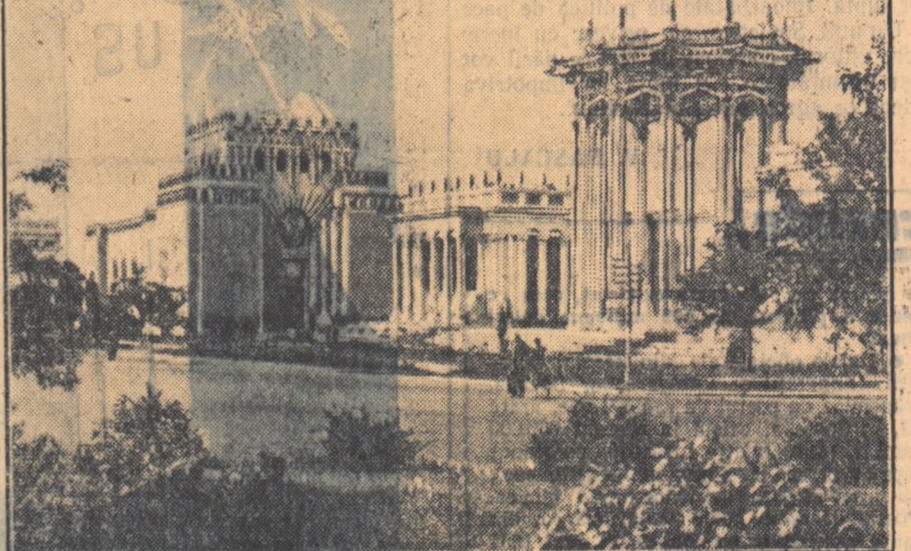
Sînt vrednice de admirare confortabilele săli de cursuri, cu vizibilitate și acustică impecabile; bibliotecile, cantinele, laboratoarele, amfiteatrele de diferite dimensiuni, sala mare festivă, săliile de sport, bazinele de înot și tot ceea ce poate dori un student, pentru a-și face viața agreabilă, a se dezvolta fizic și a putea să în-viețe. Să adăugăm cămînul, în care lu-culeșe studenții în camere pentru o slăbire persoane, avînd tot confortul necesar.

Între clădirile remarcabile ale Moscovei, trebuie să menționăm cele trei clădiri grandioase create de arhitectul I. V. Iovtovski — cea de pe strada Kaluzskaia, cea din piața Smolensk și cea de pe șoseaua Iaroslavsk din fața Expoziției agricole naționale. În execuția lor, autorul a arătat într-adevăr o adevărată înțelegere a ambianței arhitecturale, un frumos echilibru de volume și un caracter arhitectural ori-

ginal. El a demonstrat încă odată că e de important să se aibă în vedere toate condițiile în care sînt amplasate clădirile.

Vizitatorul Moscovei este impresionat și de șantierul de clădiri de locuințe pe care le înalță în diferitele cartiere ale orașului. Numeroase blocuri de locuințe terminate și puse în funcțiune au fațade lungi de 200—300 m și o arhitectură de structură clasică; ele sînt terminate de cele mai multe ori cu cornișe, avînd console și dentelure sau balustrade care ascund învelitorile.

Peste tot, elevatoarele mecanice (grue)

Vedere de la Expoziția agricolă unională din Moscova: pavilionul R.S.S. Uzbekă

rată, iar de celelalte țaturi de Muzeul Lenin, de lunga fațadă a clădirii marelui magazin G.U.M. și de puternicul zid al Kremlinului, lungă care se află impresionant mausecul Lenin-Stalin.

Sub orinduirea sovietică, s-a inițiat și se desfășoară o restructurare a întregului oraș, păstrîndu-se tot ceea ce este valoros din trecut și creîndu-se noi cartiere și noi artere, fie pentru a dirija circulația celor 7.000.000 de locuitori prin noi magistrale, prin artere înelare și diagonale, fie pentru a deschide noi perspective clădirilor înalte, fie înșirînd pentru a se pune în valoare digurile rîului Moscova. Ceea ce te impresionează mai mult din realizările ulti-

mi este demonstrat încă odată că e de important să se aibă în vedere toate condițiile în care sînt amplasate clădirile.

Vizitatorul Moscovei este impresionat și de șantierul de clădiri de locuințe pe care le înalță în diferitele cartiere ale orașului. Numeroase blocuri de locuințe terminate și puse în funcțiune au fațade lungi de 200—300 m și o arhitectură de structură clasică; ele sînt terminate de cele mai multe ori cu cornișe, avînd console și dentelure sau balustrade care ascund învelitorile.

Peste tot, elevatoarele mecanice (grue)

Conferințe raionale și orașenești

GALAȚI

În zilele de 26-27 martie a.c., s-au desfășurat în aula Institutului tehnic din Galați, lucrările conferinței raionale A.R.L.U.S. - Galați. La conferință au participat 70 delegați ai cercurilor precum și numeroși invitați.

Darea de seamă, care a fost prezentată de tovarășul Doru Constantin, secretar al comitetului raional, citi și discutiile purtate pe marginea acesteia, au scos în evidență atît realizările, cit și lipsurile activității desfășurate de comitetul raional.

În noul comitet au fost aleși 21 de tova-rășii printre care: Zervineanu Gheorghe, șeful secției organizației la statul popular raional; Doru Constantin, țară muncitor; Motoc Sergiu, șeful secției culturale a statului popular raional; Lungu Toma, învățător; Stamatoiu I. I., din colectivul serviciului de difuzare a presei; Cardaș Constantin, muncitor, responsabilă comisiei raionale de femei; Bucur Marin, inginer, și alții.

Pentru conferința regională a fost ales un număr de 10 delegați.

ȘEGARCEA

La conferința organizației raionale A.R.L.U.S. Șegarcia au participat delegații din 66 cercuri din raionul Șegarcia, precum și numeroși invitați.

Darea de seamă, prezentată de tov. Dumitru Matei, secretarul comitetului raional, a înfățișat activitatea desfășurată de comitetul raional și cercurile A.R.L.U.S. în ultima perioadă. S-a relevat, înosebi, contribuția cercurilor de la sate, din gospodăriile agricole colective și de stat la răspîndirea experienței agriculturii sovietice, a metodelor agro-tehnice înaintate. Discuțiile au dezvoltat și o serie de lipsuri manifestate de membrii comitetului raional în îndrumarea acțiunilor cercurilor, făcînd tot-odată propuneri prețioase, menite să contribuie la ridicarea nivelului muncii cercurilor.

Ca președinte al comitetului raional a fost reales tov. Ion Fetoiu, țară ca secretar, tov. Dumitru Matei.

Din noul comitet mai fac parte tov.: Ion Trîncu, președintele gospodăriei agricole colective din Valea Stancului; Constantin Vîlcu, director adjunct la S.M.T.-Bîra; Ion Baloiu, din comitetul raional de partid; Constantin Bîjă, inginer șef la O.A.S. Șegarcia; ing. Ion Florințoiu, șeful secției agricole a statului popular raional; Ion Dîncă, directorul școlii elementare din Calopăr; Ștefan Vîntilă, membru al întovărășirii agricole din Goicea, ș.a.

SIGHIȘOARA

În sala de festivități a statului popular al raionului Sighișoara, s-au desfășurat lucrările conferinței raionale A.R.L.U.S. - Sighișoara, la care au participat 90 de delegați și numeroși invitați.

La ARAD, în sala clubului „9 Mai”, au avut loc lucrările conferinței raionale A.R.L.U.S. Arad. La conferință au participat un număr de 103 delegați și numeroși invitați. Darea de seamă asupra activității comitetului raional a fost expusă de către tov. Gh. Beleşescu, secretarul comitetului (în medalia).

In zilele de primăvară

A sosit primăvara, cu zile calde, prelințele muncii agricole. Alți pe fărâmișii întovărășii cit și pe cei cu gospodării individuale din comuna noastră — Bascov, raionul Pitești, primăvara l-a găsit pregătit.

În lunile de iarnă, cu toții am învățat din cărți sau de la agronomii comunei cum să semănăm porumbul, cum să ierovizăm și să plantăm cartofii și alte culturi legumicole. În pregătirile pentru campania agricolă de primăvară, ne-au fost de mare folos materialele documentare și broșurile editate de A.R.L.U.S., cuprinzînd diferite aspecte din experiența sovietică în agricultură. Folosi-toarele au fost și manifestările organizate de cercul A.R.L.U.S. din comună.

Despre acest lucru au vorbit fărâmișii muncitori la adunarea generală a cercului care a avut loc, cu câteva săptămîni în urmă. Sătenii Marin Popescu, Petre Olăeanu și alții au arătat în cadrul discuțiilor că materialul documentar A.R.L.U.S. l-a ajutat să se pregătească mai bine pentru lecțiile de la cursul agro-tehnic. Alții au vorbit despre rezultatele frumoase obținute la pregătirea răsădișilor, la ierovizarea cartofilor, duto-rii aplicării întocmai a regulilor agro-tehnice sovietice.

Cercul A.R.L.U.S. din comună noastră a organizat citirile și discuțiile unor materiale ca: „Lupta pentru o agro-tehnică superioară la colhozul „Scîtăuș””, „Producerea răsădișilor de legume”, „Cum am obținut recoltele mari”, etc. În cadrul celor patru cercuri de citit organizate în diferite sectoare ale comunei Dumniștii sau în zilele de sîrbătoare, fărâmișii muncitori s-au obișnuit să se adune la Ion Apostol, Ion Gr. Popescu, Marin Ghîjulescu, membri ai actualului obștesc de pe lângă cercul A.R.L.U.S., deoarece știu că la ei găseșc un ziar, o revistă, că aici află despre cărțile și broșurile sovietice nou apărute. Astăzi, în comună noastră, înțelegem numeroși fărâmișii muncitori care au ca sfîșit-tor și îndrumător permanent curtea sovie-tică.

În această perioadă, cercul A.R.L.U.S. în colaborare cu cămînul cultural, a organizat și conferințe pe teme agricole ca, de pildă: „Cum se pregătesc colhozicii pentru obținerea de recolte bogate”, „Despre marea o-peră de desletirea în U.R.S.S. și atlele, manifestări în care sătenii noștri au găsit sfaturi și îndemnuri prețioase în munca lor de fiecare zi.

În lunile ce urmează, noi ne-am propus să organizăm o serie de acțiuni prin care să popularizăm: marile construcții ale comunismului; lupta pentru pacea dusă de U.R.S.S.; viața culturală în satele sovietice etc. Dar, ca principală țintă a acțiunilor noastre, în planul de muncă al cercului este prevăzută popularizarea experienței colhoznicilor sovietici. Pentru aceasta, în cursul acestei luni, organizăm o consfățu-re, la care vor fi invitați: agronomul comu-nei, fărâmișii muncitori care au obținut anul trecut peste 18.000 kg de cartofi la hectar, precum și cei care au hotărît ca anul acesta să urmeze exemplul fruntașilor. La această consfățuire vom discuta problema plan-tării cartofilor în cuburi dispuse în pătrat.

În colaborare cu colectivul de conducere al cămînului cultural, vom organiza confe-riința: „Sfaturile colhoznicilor despre ingri-jirea culturilor”. Totodată, biroul cercului și-a mai propus să organizeze cit de curînd recenziile romanului „Pămint desleteni” de M. Solohov și să pregătească o expoziție cu aspecte din viața și munca colhoznicilor.

Not ne străduim să atragem în munca de popularizare a Uniunii Sovietice mult mai mulți fărâmișii muncitori, pentru că nu mai astfel vom reuși să organizăm acțiuni culturale-politice cu o participare largă și cu răsunet în rîndul sătenilor.

Sîntem hotărîți să muncim în așa fel ca acțiunile noastre să fie de un real ajutor țărănilor din întovărășire precum și celor cu gospodării individuale, în efectuarea lu tîmp a muncii agricole de primăvară. Ne stră-duim să susținem prin toate mijloacele realizarea cu succes a angajamentului luat la consfățuirea fruntașilor recoltelor bogate din regiunea noastră, de a face din cele 17 ha de pămînt un adevărat bazin legumicol, de a recolta cite 20.000 kg cartofi și 2.000 kg bobbe porumb la hectar.

Gh. BOTAN președintele întovărășirii agricole, responsabilul organizației în biroul cercului A.R.L.U.S. din comuna Bascov, raionul Pitești

Mîndria sovhozului „Nikonovskoe”

Nu în zadar animalele de rasă, crescute la fermele sovhozului „Nikonovskoe” sînt rîvnite de numeroși sovhozuri și colhozuri din Uniunea Sovietică. Cu totul, cei din Niko-novskoe au crescut 50.000 de pui de rasă superioară. Puiii lor se exportă peste grani-țu în Bulgaria, România, Polonia, Ungaria, Cehoslovacia și China.

Cînd s-a cercetat buletinul zootehnic al vîterului „Delfin”, care a fost prezentat la expoziție de sovhozul belorus „Industria” și care a cucerit titlul de campion al rasei, „marile alb”, s-a constatat că el a fost livrat, la vremea sa, tot de sovhozul „Niko-novskoe”.

Sovhozul „Nikonovskoe” este vestit nu numai prin succesele sale în creșterea porci-lor de rasă. El are realizări însemnate și în altă ramură zootehnică — în creșterea vîte-lor producătoare de lapte. Sovhozul are vite mari comute de rasă neagră-pestriță.

În întrecere dintre sovhozurile sovietice pentru o cantitate cit mai mare de lapte, „Nikonovskoe” ocupă de cîțiva ani primul loc. În anul agricol 1953—1954, aici s-a mulț în medie de la o vacă cite 6.450 kilograme de lapte, lășîndu-se astfel în urmă sovhozu-rile „Karavaevo”, „Lesnie poleani” și alte gospodării vestite.

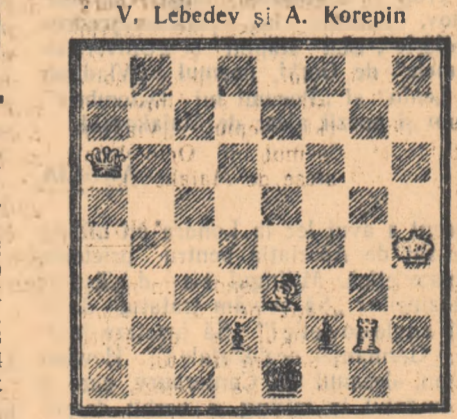
O vacă de rînd de la „Nikonovskoe” produce lapte cit trei-patru vaci colhozice bune. Sovhozul o mai are însă și pe Kalina, care da cite 11.300 kilograme de lapte în-tro perioadă de lactație.

ȘAH

O partidă din campionatul U.R.S.S.

1. APĂRAREA NIMZOVICI Alb: V. Korcinoi Negru: E. Gheller 1. d4 Cf6 2. c4 e6 3. Ce3 Nf4 4. Ng5 (Mutarea aceasta, considerată mai slabă în trecut, a fost reluată cu succes de către maeștrii sovietici) 4... h6 5. Nh4 c5 6. d5 Da5! (O idee nouă de apărare Smislov a jucat acînta contra lui Spasski, București 1953, 6... d6 7. e3 ed 8. cd) 7... N: f6 g: f6 8. De2 d6 9. Cf3 e5 10. Cd2f? (Cu ideea de a folosi punctul e4 pentru atac, dar planul acesta este prea lent și permite negrului să ia energie inițiativă) 10... Cd7 11. d3 Cf6 12. Ng2 N: c3 13. b: c3 Dd4 14. d3 Cf6 12. Ng2 N: c3 13. b: c3 14. h5f! (Semnalul începerii atacului. Negrul sacrifică un pion pentru a deschide linie pe flancul regelui alb) 17. f: e5 1: e5 18. T: f7 h4 19. Tg7 h: g3 20. h: g3 Rb5! (Face loc nebulului) 21. Nf3 Nc8 22. Ne4 Td8 23. Ng6 Td8 24. De2 (Albii încearcă să schimbe damele pentru a micșora forța ata-cului negru, dar acum negrul cîștigă pionul c4 și odată cu aceasta poziția albului se des-teramă) 24... T: h8 25. Rf2 (După 25.D: a4 C: a4 amenințarea Th1+duce la pierderi mari de material pentru alb) 25... Th2— 26. Rf3 C: c4+ 27. C: e4 C: d4 (Acum și dama neagră participă la atac, ceea ce are un efect de-cisiv) 28. Dd3 Dg4 29. Rd2 c4 30. De5 Dg5+ 31. R: c2 D: g3 32. Th1 T8h4 33. Df3 D: f3 34. T: f3 T: e2+ (Atacul negrului a reușit! El are doi pion în plus și avantajul pozițio-nal evident datorită poziției proaste a regelui alb) 35. Rd1 Tg2 36. T: f1 Tg2 37. Tf6 T: e2 38. Nb1 T: g7 39. N: a2 Tg1 40. R: c2 Tg2 ;

Problema Nr. 1 V. Lebedev și A. Korepin

Maț în 2 mutări (Controlul poziției. ALB: Rh4, Da6, Tg2, Ne3. NEGRU: Re1, Pp. d2, f2) Problema de mai sus, care a fost distinsă cu premiul II la un concurs organ-izat de revista „Șahmati v S.S.S.R.” în 1937, realizează într-o formă foarte eco-nomică, cu numai 7 piese, tema transfor-mării pionilor negri. Ce mutare „chie” trebuie să facă albul pentru a neutraliza apărările negrului prin transformarea pio-nilor d2 sau f2 și a obține matul la mu-tarea doua? Numele cititorilor care vor trimite soluția corectă pe adresa relației în temen de 10 zile de la apariție, vor fi publicate. Începînd cu acest număr, rubrica de șah va apare în mod regulat, conținînd pro-bleme, partide și comentarii.

Un important act internațional al Uniunii Sovietice

In aceste zile, cind felul asigurării păcii internaționale însuși este într-o luptă marea majoritate covârșitoare a omenirii, zeci de milioane de bărbați și femei din toate țările au împințat cu bucurie o nouă și strălucită manifestare a tradiționalei politici de pace a marelui stat sovietic. Răspunsul președintelui Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. A. Bulganin, la întrebarea corespondentului agenției TASS, arată că astăzi, ca și în trecut, Uniunea Sovietică sprijină orice acțiune politică internațională care-și fixează ca scop găsirea mijloacelor pentru lichidarea primejdiei unui nou război.

„Guvernul sovietic — a declarat președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. — ca și înainte, are o atitudine pozitivă față de ideea unei conferințe a marilor puteri exprimată de președintele S.U.A., dacă se are în vedere o conferință care să contribuie la micșorarea încordării în relațiile internaționale.”

Nimic nu stă mai aproape de inima popoarelor, nimic nu se identifică mai mult cu aspirațiile și năzuințele lor cele mai fierbinți decît ideea asigurării păcii pe baza unei colaborări totale între toate țările, indiferent de orindurirea lor internă. Răspunzînd acestor aspirații, Uniunea Sovietică a apărut și apără cu o fermătență neclintită principiile rezolvării tuturor problemelor internaționale liniștitoare pe calea pașnică a tratativilor, a mătăit și militează consecvent în favoarea coexistenței pașnice între state, pe deplin posibilă și realizabilă.

Dacă n-ar fi să ne referim decît la unele din cele mai recente manifestări ale politicii Uniunii Sovietice pe plan internațional și încă am putea înțelege de ce poziția statului sovietic în problemele vieții internaționale găsește un ecou atît de puternic în conștiința tuturor popoarelor care iubesc pacea. În cadrul subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare, Uniunea Sovietică a prezentat de curînd un plan acceptabil și de-a-tregul realizabil în vederea reducerii armamentelor și interzicerii armei atomice, cu hidrogen și a celorlalte tipuri de arme de exterminare în masă. Și mai recent încă, Uniunea Sovietică a întreprins noi pași, deosebit de însemnați, în scopul de a ușura și grăbi rezolvarea problemei încheierii tratativilor de stat cu Austria. „In această ordine de idei — a declarat președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. în răspunsul dat corespondentului agenției TASS — se poate menționa în primul rînd faptul că Guvernul Sovietic a și făcut propunerea de a se convoca într-un viitor apropiat o conferință a celor patru puteri, la care ar putea fi rezolvată problema privitoare la tratatul de stat cu Austria.”

Increderea nefărmurită a popoarelor în justiția și înțelepciunea politică externe a Uniunii Sovietice se ogîndește cu purtare în însăși creșterea, pe toate meridianele globului, a curentului opiniei publice

în favoarea tratativilor între marile puteri. Tratativilor cer patrioții germani care, în aceste zile, continuă cu și mai multă ardore lupta lor împotriva refacerii wehrmachtului; tratativilor cinstite și rodnice cer masele de zeci de milioane care, de la un capăt la altul al lumii, participă astăzi la uriașa campanie mondială de semnare a Apelului Consiliului Mondial al Păcii pentru preîntîmpinarea războiului atomic; tratativilor cer popoarele Asiei și ale întregii lumi, indignate de acțiunile agresive ale S.U.A. împotriva Chinei populare.

Ideea tratativilor cîștigă tot mai mult teren, pătrunde în tot mai multe conștiințe, devenînd astfel o forță materială de care adepții politici „de pe poziții de forță” nu pot să nu țină seama. La Paris, exerciți străine care nu au nimic comun cu interesele poporului francez au reușit să smulgă Consiliului Republicii un vot de ratificare a acordurilor care consfișc refacerea wehrmacht-ului. Nimeni însă, nici măcar cei mai înverșunai adepți ai agresivității, nu poate pretinde că acesta e un vot al Franței, al poporului francez. Dimpotrivă, semnificativ este că, în cadrul discuțiilor din preajma votului, însuși șeful guvernului a fost silit să întocmească o declarație prin care și-a asumat obligația de a organiza tratative între marile puteri pentru reglementarea problemelor internaționale liniștitoare.

Crește curentul opiniei publice în favoarea tratativilor și în Anglia. Mereu mai numeroase sînt cercurile care cer guvernului britanic să abandoneze politica declarațiilor demagogice și să treacă la acțiuni pozitive concrete în domeniul organizării tratativilor între marile puteri. Răspunsul tovarășului N. A. Bulganin la întrebarea corespondentului agenției TASS deschide forțelor iubitoare de pace din toate lumea noi perspective în lupta pe care o desfășoară. „Optimismul a crescut într-o astfel de măsură — scrie ziarul suedez „Morgen Tidningen” — încît se poate vorbi aproape desigur un zel de a obține o întrunire a celor patru puteri”.

După cum era și de așteptat, cercurile agresive din Occident, și în primul rînd din S.U.A., privesc perspectiva organizării de tratative în folosul păcii ca o lovitură în moalele capului. Unul dintre cei mai războinici dintre senatorii americani, famoșul Knowland, s-a și pronunțat împotriva ideii tratativilor, îndemnînd la noi acțiuni agresive inspirate din aceeași neputincioasă și falimentară politică „de pe poziții de forță”.

Popoarele lumii, însă, continuă marea lor luptă. Îmbărbătați de politica de pace a Uniunii Sovietice, ele privesc cu încredere viitorul, convinse că forțele păcii vor ieși triumfătoare din lupta lor împotriva adepților agresivității și războiului.

V. DASCALU

In citeva cuvinte

Situația economică a Braziliei, scrie revista „Foreign Policy Bulletin”, care apare la New York, nu poate fi calificată altfel decît ca dezastruoasă. Privind datele citate de ziarul „Correio Da Manhã”, deficitul balanței comerțului exterior al Braziliei, pe primul semestru al anului 1954, a reprezentat în cifre rotunjite 4.300 milioane cruzeros față de 250 milioane cit a fost în aceeași perioadă a anului trecut. În cel de al doilea semestru al anului, subliniază ziarul, situația s-a înrăutățit și mai mult. În anul 1954, reducerea exportului de cafea și scăderea prețurilor ei au atins proporții catastrofale. Brazilia pierde actualmente 40 de dolari

la fiecare sac de cafea exportat, ceea ce aduce o pierdere de 600 milioane dolari anual.

Datele oficiale ale Ministerului Ceretrii Științifice și Asigurărilor Sociale, transmise de postul de radio Tokio, arată că, în Japonia, există în prezent 660.000 familii, (aproximativ 1.880.000 persoane) care au nevoie de ajutor material, întrucît nu-și pot asigura nici chiar hrana zilnică. Postul de radio Tokio relatează că, din cauza greutăților economice, în anul 1954 a crescut considerabil numărul familiilor care au nevoie de ajutor material. Numărul copiilor orfanți și vagabonzi se ridică la 700.000.

R. P. CHINEZA

Din inițiativa Asociației de prietenie cu Uniunea Sovietică, anul acesta în R. P. Chineză vor fi traduse în limba chineză și editate 2.600 de opere ale autorilor străini, printre care autori ruși și sovietici. De o mare cerere se bucură în R. P. Chineză cărțile care tratează despre construcția socialistă în U.R.S.S., despre realizările științei sovietice, despre raționalizări și invenții. Anul acesta vor fi editate, într-un mare tiraj, opere beletristice, printre care „Evghenîi Oașchin” și „Povestirile lui Belkin” de Pușkin, „Suflete noapte” și „Revizorul”, „Serile în sat la Dikanka” și „Povestiri din Petersburg” de Gogol, „Război și pace” de Tolstoi, „Un erou al timpurilor noastre” de Lermontov, satirele lui Saltikov-Scedrin, „Copilărie”, „La stăpîni” și „Universitățile mele” de Gorki, poemul „Vladimir Ilici Lenin” și „Poemul lui Octombrie”, precum și poezii alese de Maikovski.

ANGLIA

Recent a avut loc la Londra un miting organizat de Asociația pentru prietenia anglo-sovietică. Mitingul s-a desfășurat sub lozincile: „Să salvăm tratatul de alianță anglo-sovietică”, „Să înțeleze înarmarea Germaniei occidentale!” Hewlett Johnson, decanul de Canterbury, care a luat cuvîntul la miting, a vorbit despre recenta sa vizită în Uniunea Sovietică. Johnson a spus că a rămas surprins de uriașea realizării ale poporului sovietic în domeniul economiei și culturii. „Preținătorii în Uniunea Sovietică, a spus Hewlett Johnson, am auzit vorbindu-se numai despre pace și nicăieri nu am auzit un cuvînt despre război”.

AUSTRIA

La Viena, a avut loc, de curînd, sesiunea Consiliului Asociației Austria-U.R.S.S. la care au participat, în afară de membrii conducerei centrale și reprezentanți de seamă ai vieții publice și culturale.

Pe cine vor îmbogăți acordurile de la Paris

Generalul Gruenther a recunoscut deschis, într-un interviu, că agresivitatea împotriva Răsăritului constituie esența planurilor „defensive” ale Blocului Atlantic. „Arma tactică pentru o reală „apărare prin ofensivă” este tot atât de necesară ca și contribuția germană — a spus el. Crearea acestor elemente care se completează unul pe altul este sarcina comunității Atlantice. Relațiile lui Gruenther constituie un comentariu clar al acelor puncte din acordurile de la Londra și Paris în care se spune că Germania occidentală nu va fabrica arme atomice. Punctele sînt puncte, iar războiul e război!”

După ce, în decembrie anul trecut, s-a adoptat la sesiunea Consiliului N.A.T.O. cursa înarmării atomice, orgarizatoriile blocurilor agresive din Europa se preocupă intens de redotarea tehnicii a armelor lor. Se știe, de pildă, că la sfîrșitul lunii ianuarie, reprezentanții S.U.A., Angliei și Franței au ținut, la Paris, o conferință cu privire la problemele înarmării în lumina celor mai noi realizări tehnologice în domeniul producției atomice.”

Intr-un cuvînt, este vorba despre un business al morții, fără precedent în istoria imperialismului. Vara trecutului, comisia americană de expertiză a remarcat cu satisfacție că constructorii din Germania occidentală au elaborat noi tipuri de mașini ușoare, mobile, și noi modele de arme ușoare. După aceasta s-a organizat, în apropiere de Bonn, o expoziție. Vizitînd această expoziție, reprezentanții Statului Major al N.A.T.O. au ajuns la concluzia că industria din Germania occidentală trebuie să aprovizioneze cu astfel de mașini toate țările participante la Blocul Atlanticului de Nord. Impotriva acestui lucru,

insă, au protestat vehement industriașii francezi. Aici e vorba de planurile foarte avantajoase de înarmare a diviziilor vest-germane și de redotarea a tuturor forțelor armate ale N.A.T.O. urmează a fi realizate în cea mai mare parte de monopoliurile americane și vest-germane.

În Germania occidentală, care trebuie să fie „inimă industrială” a uniunilor agresive din Europa, accentul principal, în deplină concordanță cu strategia Pentagonului, s-a hotărît să se pună pe ramurile industriei de război, aviației și atomice.

În înviorarea acestei „inimi industriale” sînt extrem de interesate monopoliurile americane Rockefeller, Mellon, Morgan, Dupont, Firestone, care au și creat un grup menit să finanțeze întreprinderile atomice din S.U.A. și din străinătate.

Rămîne numai să adăugăm că, în Germania occidentală, a și fost înființat — sub candida denumire „Societatea de cercetări științifice în domeniul fizicii” — un centru al industriei atomice. Centul este condus de doctorul Bötzkies, director al băncii „Industrie und Kreditbank” din Düsseldorf. Aceasta bancă, care finanțează industria grea, primește cea mai mare parte din fonduri din sumele așa-zisului „ajutor american”. Din consiliul de supraveghere al băncii „Industrie und Kreditbank” face parte și Hermann Reich, conducătorul concernului de oțel din Hüttenlohn, unul din fondatorii „Societății de fizică”. Așa se întînd firele de la conducătorii industriei atomice americane spre magnații industriei vest-germane.

În „Societatea de fizică” un rol important revine lui „Dresdner Bank” care întîrește, de mult timp, strînse legături

de afaceri cu Morgan. Spre Morgan se îndreaptă firele a încă doi fondatori ai „Societății de fizică” — de la concernele A.E.G. și Siemens. O treime din capitalul concernului A.E.G. aparține firmei General Electric. Siemens este legat prin acorduri de patențe și carteluri cu General Electric, precum și cu firma Westinghouse, care ocupă poziții cheie în industria atomică a S.U.A.

Același tablou observăm și în industria de avioane, cu singura deosebire că, în republica de la Bonn, ea nu este creată pe loc gol, ci reînnoită după o întrerupere silită. De păstrarea ei după cel de al doilea război mondial s-au îngrijit activ monopoliurile americane. Potrivit relațiilor organului industriei aviației americane, „American Aviation”, în Germania occidentală sînt gata pregătite pentru a intra în funcțiune 26 de uzine de avioane.

Lată un exemplu de legături strînse între monopoliurile americane și vest-germane și în această sferă. În uzinele lui Goering, cumpărate de Krupp, se organizează producția de elicoptere, care în planurile americane ale unui război atomic joacă rolul de principal mijloc tactic de transport aerian pe cîmpurile de luptă. În S.U.A., elicoptere pentru armată furnizează societățile afiliate grupului Morgan. Acestui sistem îi aparține firma Lorenz din Germania, care furniza forțele hileriste utilizaj electric și de radio. Dar cu Lorenz are legături vechi firma Fokke. Acesta este lanțul: Krupp—Fokke—Lorenz—Morgan.

Astfel, în Germania occidentală baza industriei de război a Blocului Atlantic de Nord, și a filialei sale — Uniunea Europei occidentale — o crează douăzeci-trecei din cele mai mari monopoliuri. 127 de magnați conduc grupul de bază al monopoliurilor americane, 1309 colegi de-al lor stau în fruntea băncilor și concernelor din Germania occidentală.

Se înțelege de ce presa monopoliurilor de pe țărmurile Rinului și ale Hudsonului au împințat cu atîtă ostilitate noile propuneri sovietice: de a se distruge toate rezervele de arme atomice și cu hidrogen și de a nu fi sporite efectivele forțelor armate și numărul armamentelor.

Magnații „industriei morții” nu vor să renunțe nici măcar la un cent sau la un peniș din profiturile lor. Dar popoarele, care plătesc aceste beneficii cu sudoarea, lacrimile și singlele lor gîndesc altfel. Și cuvîntul hotărîtor aparține întotdeauna popoarelor.

(Din „Literaturnaia gazeta”)

Un agregat atomic - inaripat Desen de B. Ejimov

In timp ce generalii americani fac propagandă pentru un război atomic, oamenii de stat din S.U.A. pentru a distrage atenția maselor largi, țin discursuri pompoase despre „dragostea” lor „de pace”.

NOTE

Alte măști, aceleași chipuri

Casa Albă a anunțat cu surle și trompete numirea lui Harold Stassen în postul de ministru „pentru problemele dezarmării”. Acest lucru s-a făcut tocmai în momentul cînd S.U.A. înghetează noi blocuri militare, cînd se răspîndește tot mai mult psihoză atomică.

Așa după cum s-a anunțat în presă, Stassen „se va ocupa de elaborarea unei politici în domeniul problemelor privitoare la dezarmare”. Ca o completare la această vagă formulă, însuși Stassen a declarat, nu mai puțin vag, că sarcina sa primordială este „de a stabili în ce stadiu ne aflăm în lume”, în ce privește dezarmarea.

La ce folosesc, însă, toate aceste ipocrite declarații? Există doar hotărîrea celor de la 9-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U., adoptată cu participarea S.U.A., care a obligat comisia pentru dezarmare și subcomitetul ei să examineze propunerile Uniunii Sovietice și ale altor țări în scopul de a găsi o rezoluție justă a problemei reducerii armamentelor și a interzicerii armelor atomice și cu hidrogen precum și a tuturor celorlalte tipuri de arme de exterminare în masă.

De ce, atunci S.U.A., în loc să facă zăvăl în jurul înființării postului de ajutor special al președintelui „în problemele dezarmării”, să nu examineze concret aceste propuneri sau

să nu facă alte propuneri la fel de concrete pentru rezolvarea problemei?

Fapt este, însă, că S.U.A. nu intenționează deloc să meargă pe calea încetării cursului înarmărilor, că ele nici nu se gîndesc să interzică arma atomică și cu hidrogen. Nu întîmplător presa americană, comendînd lui Stassen, caută să sugereze ideea că un acord internațional în problema dezarmării nu ar fi posibil.

Caracterul propagandistic al numirii lui Stassen este atît de evident, încît chiar presa americană nici nu încearcă să neghe acest lucru. Ziarul „Wall-Street Journal”, îndemnînd pe Stassen să fie „realist” și să contribuie la continuarea cursei înarmărilor în S.U.A., scrie, totodată, cu cinism: „repetarea intenției de a menține pacea, prin toate mijloacele, ne poate face un mare serviciu”.

Numirea unui ministru american „pentru problemele dezarmării” urmărește un singur scop: de a încerca prin această manevră politică să distragă atenția de la propunerile sovietice îndreptate spre rezolvarea dezarmării, care se bucură de sprijinul opiniei publice, și să ascundă lipsa de dorință a S.U.A. de a renunța la cursa înarmărilor, la pregătirea unui război atomic.

„Dar oricare ar fi masca cu care se acoperă atomiștii americani, ei nu vor izbuti să-și ascundă chipul lor adevărat.”

„Vrăjitorii” ecranului

Monopoliurile cinematografice din S.U.A. sînt extrem de alarmate din pricina boicotului filmelor Hollywoodului, boicot care se intensifică atît în S.U.A. cît și în celelalte țări capitaliste.

Numărul persoanelor care frecventează cinema-ogrefele din Statele Unite continuă să scadă. S-au redus considerabil veniturile Hollywoodului în Franța, Italia, Anglia. Speculatorii s-au plictisit de filmele cu gangsteri, cu împușcături, cu dansuri de „stiele” nud, cu torente de sînge.

Dar așceriștii cinematografice americane sînt la gîl de nimii și de plictoare de „comenziile” monopolului lor de a pregăti starea de spirit a spectatorilor în vederea unui nou război. În acest scop, se încearcă răspîndirea pe scară tot mai largă, a psihozelor atomice, se pramăresc instinctele jostice, faptele imorale, ura față de om.

În căutare de teme și subiecte, așceriștii cinematografice americane nu se dau în lături de la nimic. O mătură a acestui fapt o constituie experiențele lui „Bad Westmar” care conduce secția „Producția de monștri” a firmei „Universals”. „Bad Westmar” nu-și ascunde „realizările”. În revista „Coli-

er’s” el a publicat un articol intitulat „Monștri fabricați la comandă”.

Westmar scrie: „Cercetările (?) arată că femeile și copiii se tem de pînjente, de gîndaci și lăcuste”. Porînd

„Am înțeles un cap și o frunte uriașă, ochi mari care pot să se holbeze și, totodată, să se ascundă în interiorul cranului. În loc de nas am construit un aparat care se dilată și se contractă ca înima, iar în interiorul cranului transparent am pus niște panglicile colorate care se mișcă la rotații; unul ventilator, ceea ce crează impresia unor valuri, produse de creier. Dar — se îngule Westmar — monstrul nu pare aștul de dezgustător.

Atunci — o, evrak! — I-am lăsat fără gură și barbă, transformîndu-l astfel în ceva deformant”.

Cu această înfrățire a apărut eroul filmului pe ecran, producînd groază chiar și acelor spectatori americani care au mai văzut asemenea lucruri.

Acestea sînt noile șiretlicuri ale „vrăjitorilor” cinematograficei americane, care se vor termina, firește, prin aceea că noi milioane de spectatori vor înceta să vizioneze filmele oierii de Hollywood.